

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 21 lutego 2024 r.

Pozycja 26

POSTANOWIENIE

z dnia 8 listopada 2023 r.

Sygn. akt Ts 100/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bogdan Świączkowski – przewodniczący

Stanisław Piotrowicz – sprawozdawca

Rafał Wojciechowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 9 marca 2023 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

po s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej M.J. (dalej: skarżący), reprezentowanego przez pełnomocnika z wyboru, złożonej 9 maja 2022 r. (data nadania), zakwestionowano zgodność:

1) art. 394³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, ze zm.) z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1; art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

2) art. 5 ust. 1, art. 8 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843, ze zm.) w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości: a) zaskarżenia postanowienia sądu o: – odrzuceniu skargi, – oddaleniu skargi, – odmowie zwolnienia od kosztów sądowych; b) wniesienia skargi na przewlekłość postępowania toczącego się wskutek wniesienia skargi na przewlekłość postępowania lub postępowania o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 7, art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji, lub całej przywołanej wyżej ustawy w takim samym zakresie, z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 7, art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1; art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 2 i art. 7, art. 176 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji.

Postanowieniem z 9 marca 2023 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu stwierdzając, iż nie spełnia ona określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) wymogu wskazania wolności lub praw skarżącego oraz sposobu w jaki jego zdaniem zostały one naruszone, a także określonego w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK wymogu uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

Pismem z 31 marca 2023 r. (data nadania) skarżący wniósł zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Wskazał w nim, w których miejscach uzasadnienia skargi konstytucyjnej przytoczone zostały cytaty z orzecznictwa sądowego, potwierdzające utrwaloną w praktyce orzeczniczej wykładnię kwestionowanych przepisów oraz cytaty z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, które – jego zdaniem – uzasadniają zarzut ich niekonstytucyjności.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał w składzie trzech sędziów rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK).

Zamieszczenie przez skarżącego w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej licznych cytatów z uzasadnień orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego oraz sądów powszechnych, a także podnoszenie nieskonkretyzowanych ogólnych ocen czy twierdzeń, z pominięciem argumentów lub dowodów na poparcie zarzutu niekonstytucyjności kwestionowanych przepisów, bez wskazania konstytucyjnych praw lub wolności skarżącego oraz sposobu, w jaki zostały one naruszone przez oparcie danych orzeczeń na kwestionowanych w skardze przepisach prawa powoduje, że skarga nie spełnia wymogów określonych w art. 53 ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p.TK (zob. postanowienie TK z 26 kwietnia 2023 r., sygn. Ts 154/22, OTK ZU B/2023, poz. 181).

W złożonym zażaleniu skarżący wskazał, iż wniesiona przez niego skarga spełnia wymogi określone w 53 ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p.TK, czego dowodzą przytoczone w uzasadnieniu skargi cytaty z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i sądów powszechnych, odnoszące się do wykładni kwestionowanych w skardze przepisów prawa i zarzutu ich niekonstytucyjności. Skarżący nie odniósł jednak treści normatywnej kwestionowanych przepisów wprost do swoich konstytucyjnych wolności lub praw, o których ostatecznie orzeczono na podstawie inkryminowanych norm w sprawie, której skarga konstytucyjna dotyczy. Tymczasem wymóg wskazania w skardze konstytucyjnej związku zachodzącego między naruszeniem praw podmiotowych i ostatecznym orzeczeniem jako środkiem naruszenia oraz niekonstytucyjnością podstawy prawnej tego orzeczenia, znajduje swoje umocowanie bezpośrednio w art. 79 ust. 1 Konstytucji (zob. wyroki pełnego składu TK z: 17 lipca 2013 r., sygn. SK 9/10, OTK ZU nr 6/A/2013, poz. 79; 25 września 2019 r., sygn. SK 31/16, OTK ZU A/2019, poz. 53 oraz postanowienie pełnego składu TK z 11 czerwca 2008 r., sygn. SK 48/07 OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 93). Wniesione zażalenie jedynie potwierdziło zasadność oceny, iż skarga złożona przez skarżącego, reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika, nie spełniła określonych w art. 53 ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p.TK przesłanek, do których należy zarówno wskazanie konstytucyjnej wolności lub prawa skarżącego i sposobu ich naruszenia, jak i uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy

lub innego aktu normatywnego z daną konstytucyjną wolnością lub prawem, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

W tym stanie rzeczy wniesione zażalenie nie podważyło podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.